

1.

...

Marko Deskar je živio na petom katu u jednoj od mnogo ružnih i potpuno jednakih zgrada u Novozagrebačkom naselju Utrina. Nikada se nije ženio niti ima djece, tako da živi potpuno sam. Prošli je tjedan navršio trideset i sedmu godinu i svakoga je dana sve nesretniji zbog toga što je sve svjesniji činjenice da nikada neće ostvariti svoj san: da postane bogataš; jer mu se, barem prema njegovom mišljenju, još uvijek nije ukazala prilika za to.

Bio je visok i mršav, blijedoga lica zbog činjenice da je većinu dana provodio u polumraku dnevnog boravka u svome stanu, sitnih smeđih očiju, malenoga šiljastog nosa i atletske građe zbog koje bi svatko tko ga ne poznaje mogao pomisliti da se već niz godina aktivno bavi sportom. Ali, nije se bavio nikakvim radnjama koje bi od njega tražile bilo kakvu tjelesnu aktivnost; tek bi tu i tamo otišao u krevet s nekom ženom. Uvijek kada bi do toga došlo on bi se potrudio da se prvi zavuče među plahte i legne na leđa, očekujući da će žena sjesti na njegov ud, što će njega osloboditi od bilo kakvog fizičkog napora, omogućivši mu čisti užitak.

Generalno gledajući, u svom životu je bio nezadovoljan samo sa tri stvari. Prvo je bio njegov dosadan posao, koji je prihvatio zbog svoje neizmjerne ljubavi prema matematici i navike da planira i ravna sve što mora uraditi prema kazaljka sata. Kasnije je uvidio da posao u pošti nema baš previše veze sa onime što on želi i što je očekivao. Jedino što mu se još, barem djelomično sviđalo na radnom mjestu bilo bi kada bi morao razvrstavati pisma, što nije bio fizički naporan posao, a uspio ga je i ponekad, kad bi bio dobro raspoložen, pretvoriti u igru, trudeći se u sat vremena razvrstati čim veću količinu pisama.

Druga je stvar koja mu smeta to što nikada nije imao pretjerano puno novaca, barem ne toliko da bi mogao s vremenom bezbrižno uživati. Rođen je kao siromašan dječak i stoga je uvijek sanjario da će kad odraste biti bogat i voziti skupi sportski auto, po mogućnosti *Ferrari*, u kojem bi na suvozačkom sjedalu sjedila neka zanosna plavuša; ili brineta; ili pak crnka. Zapravo, nema veze, samo da je zanosna. Bio je svjestan da će se teško obogatiti pokretanjem nekakvog vlastitog posla, jer već polako zalazi prema srednjim godinama, a i nikako ne uspijeva vidjeti sebe u nekom određenom poslu kojeg bi mogao voditi. Možda zbog te svoje želje da se domogne novca već deset godina igra sve nagradne igre za koje bi saznao da traju. Tako već godinama izrezuje razne kupone iz novina i časopisa, izrezuje kartonske dijelove ambalaža dječje hrane (koje kupuje samo zbog toga, nakon čega ih baca u koš za otpatke — iako postoje neke vrste koje je s vremenom već pomalo zavolio, tako da njih pojede), zubnih pasta i prašaka za pranje rublja te križa desetke listića u svakom novom kolu lota. Kako su se nedavno u Zagrebu počele otvarati sportske kladionice, počeo je i tamo ulagati novac, pogađajući rezultate i konačne ishode nogometnih i košarkaških utakmica. Problem je u svemu tome što je na sve te nagradne igre, kao i na klađenje trošio mjesečno relativno veliku svotu novaca, a nikada u tih deset godina nije postigao neki značajniji dobitak, što je prouzrokovalo to da je svakoga dana u liku koji je gledao u zrcalu sve više vidio rođenog gubitnika.

I treća je stvar s kojom je bio nezadovoljan bila povezana s njegovim fizičkim izgledom, a odnosila se na laganu proćelavost koja je počela od prije pet godina i svaki se dan neumorno pojačavala, šireći i povećavajući njegove zaliske između kojih se danas još nalazi samo par dlačica. Baš zbog toga si je prije par mjeseci, nekoliko dana nakon što je upoznao Tinu, počeo šišati kosu s mašinicom koju je, kao rabljenu, kupio od frizera kod kojeg je do tada zalazio.

Tinu je upoznao sasvim slučajno, u kinu *Zagreb*. Tu je večer, više iz dosade nego zbog toga što je Bono iz U2-a komponirao glazbu za film, otišao u kino gledati *Million dollars hotel*.

Kupio je kartu sat vremena prije početka prikazivanja i odlučio sjesti na terasu pizzerije *Zadar* da bi popio kolu. Kako je terasa bila krcata ljudima, već se htio okrenuti i krenuti prema nekom drugom kafiću kad je spazio jedan slobodan stol. Požurio je prema njemu i baš u trenutku kad je odmaknuo stolicu u želji da sjedne, nasuprot njega je to isto napravila i jedna gospođa.

“Oh, oprostite...” rekla je malo se zacrvenivši. “Samo se vi sjednite. Ja ću potražiti drugo mjesto.”

“Pa nema razloga za to. Samo vi sjednite, meni ionako nije važno da budem ovdje.”

“Znate kako će biti najlakše? Da oboje sjednemo za ovaj stol, svatko na jednu stranu” nasmijala se.

Marko se par sekundi premišljao, ali je ipak odlučio sjesti, nadajući se kako ona neće započinjati nikakav razgovor. Ali, već nakon par sekundi kad im je prišao konobar i upitao ih što će popiti požalio je zbog svoje odluke. Oboje su u isti glas rekli - jednu kolu, i nakon što se ona zacerekala, Marko je znao da joj je to dovoljno da započne konverzaciju.

“Baš čudno, obično ljudi naručuju kavu, a mi smo oboje naručili kolu.”

“Nikada ne pijem kavu” odgovorio joj je gledajući na stranu prema satu iznad ulaza u pothodnik.

“Ni ja” zacerekala se. “Već godinama nisam upoznala nikoga tko ne pije kavu.”

Zakolutao je očima, svjestan da će mu sada ispružiti ruku i reći svoje ime. Oduvijek mu je smetalo to da se ljudi, čim uvide da imaju jednu sitnu zajedničku osobinu s nekim, odmah žele s tom osobom upoznati.

“Ja sam Tina.”

“Marko.”

Pružili su si ruke, nakon čega je naišao konobar nosivši dvije hladne boce *Coca-cola*. Proveli su neko vrijeme pričajući. Zapravo, ona je pričala i ispitivala, on je samo odgovarao. Kada je rekla da u osam sati mora biti u kinu *Zagreb*, jer je kupila kartu za film *Million dollars hotel*, počeo je ozbiljno razmišljati o tome da pronađe nekakvu ispriku i ode doma, a film će pogledati neki drugi dan. Ipak, nije imao spreman odgovor na njezino pitanje o tome što će on sada raditi te je nakon par sekundi oklijevanja izvadio kino ulaznicu i stavio je pred nju, nakon čega su se njezine oči zacaklile od veselja. Odmah je pogledala red i broj sjedala i veselo ustanovila da sjede jedno blizu drugog, nakon čega je Marko požalio što joj je pokazao kartu. Mogao je jednostavno ući u kino i vidjeti gdje će ona sjesti, a zatim otići u neki udaljeni kut dvorane i tamo zauzeti mjesto.

Navečer kad je došao kući, nakon što nije uspio vidjeti pola filma, i što je bilo važnije, nije se uspio skoncentrirati na zvuk jer je Tina koja je sjela do njega cijeli film pričala o svim bitnim i nebitnim stvarima na svijetu, odlučio je da će sutra otići ponovo u kino da napokon čuje muziku.

Tu je večer razmišljao o još jednoj pogrešci koju je napravio — dao je Tini svoj telefonski broj.

Nije znao zbog kojeg joj se razloga toliko sviđa da ga je tražila broj telefona. Nedavno je prekinuo višetjednu vezu s jednom djevojkom — zapravo, ona je prekinula s njim jer više, kako je rekla, ne može trpiti njegovu aroganciju — i zbog toga trenutno nije želio imati nikakvih kontakata s bilo kojom pripadnicom ženskoga roda. Ali opet, bilo je nešto drago u toj ženi i možda je bila samo usamljena, ili joj je bilo dosadno pa joj je trebao netko tko će ju saslušati. *Samo saslušati*, nadao se Marko.

Odlučio je da će barem još jednom popričati s njom, možda eventualno i izaći, pa će nakon toga odlučiti da li želi ostati s njom u kontaktu.

Sljedeći dan mu je telefonirala i uspjela ga nagovoriti da izađu van na piće. Nije znao što da joj kaže, jer nije mogao reći da ide ponovo u kino, a nakon što je neuvjerljivo izjavio da već ima dogovor s prijateljem ona ga je stala nagovarati, i na kraju ga ipak natjerala da pristane. Našli su se u *Maloj kavani* na glavnom zagrebačkom trgu. On je došao točno na minutu, zadovoljan time što je točno uspio proračunati koliko će mu vremena trebati od Utrina do parkirališta nasuprot koncertne dvorane *Vatroslav Lisinski*, a zatim pješice do trga.

Sjedio je na terasi pijuckajući hladnu kolu, kad ju je spazio kako se žurnim korakom približava stolu, ispričavajući se već kad je bila pet metara udaljena od njega zbog kašnjenja. Sjela je i naručila kolu te zapalila cigaretu, što je Marko popratio pogledom punim zgražanja.

“Zar vi ne pušite?”

“Ne. Želudac mi ne podnosi kofein i nikotin, zbog čega izbjegavam cigarete i kavu.”

“Oh, ti si mi neki čistunac...” nasmijala se, dok se Marko začudio njezinim iznenadnim prelaskom sa *vi* na *ti*.

“A kako onda podnosiš kolu? Mislim, i u njoj ima kofeina?”

“Kola je jedno od rijetkih pića koje volim, ali isto ne smijem popiti više od jedne čaše.”

“Nadam se da barem tu i tamo nešto popiješ.”

“Misliš na alkohol?”

“Da.”

“To ne. Ne pijem od maturalne ekskurzije kad sam završio na ispumpavanju želuca.”

Tina se počela smijati, a on je samo polunamrgođenog lica pogledavao prema satu, pitajući se da li je to što je pristao na ovaj izlazak uopće bila dobra odluka.

“Pa, jer imaš uopće neki porok?”

“Volim se kladiti.”

“Opa! Pa i to je nešto.”

Nije razumio zašto je ova žena toliko znatiželjna. Jučer su samo pričali o nekim općenitim stvarima tako da mu njezina pitanja nisu previše smetala, osim što, naravno, zbog njih nije uspio pratiti film, ali danas ga je počela ispitivati o njemu samome i imao je osjećaj da će postepeno prelaziti u neka dublja pitanja, a to nije volio. Uvijek je sve djevojke s kojima je održavao vezu pokušavao držati na određenoj distanci, ne dopuštajući im da uđu u njegovu intimu, a samim time im nije dopuštao da uđu u njegov život barem ne u toj mjeri u kojoj su to one željele.

“Kako to da nisi vjenčan?”

Pogodak! Znao je da će doći do toga, samo se nije nadao da će to biti tako brzo.

“Zašto misliš da nisam vjenčan?” Sada je i on prešao na *ti*.

“Pa, da jesi, bilo bi nelogično to što ideš sam u kino; a usto i nemaš nikakav prsten na ruci.”

“Ti si trebala biti detektivka, a ne kuharica u *Intercontinentalu*, ili gdje si već jučer rekla da radiš.”

“He, he, neće ti upaliti ta fora sa mijenjanjem teme. Odgovori mi.”

“Volim živjeti sam, to je prvo, a drugo je da još nisam pronašao nikoga s kim bih se htio vjenčati.”

“Zar se nisi u nikoga zaljubio?”

Sada je zastao. Ponovno je uhvaćen nespreman. Nikada zapravo i nije razmišljao o zaljubljanju, ali tužna je istina bila da se u svih svojih trideset i sedam godina nije nikada zaljubio. Dobro, bilo je tu par djevojčica koje su mu se sviđale kao djetetu i koje je natezao i vukao za kosu, ali to nije bilo zaljubljanje.

Premišljao se o tome da li da odgovori sa *jesam* ili *nisam*, jer je znao da će nakon njegovog odgovora uslijediti još pitanja na tu temu. Ipak, činilo mu se da će se lakše izvući ako odgovor bude potvrđan.

“Jesam, ali bilo je to još davno.”

“Tako... Nego reci mi, gdje uopće živiš?”

“U Utrinama.”

“A gdje radiš?”

“Na pošti.”

“Sigurno ti je zanimljiv posao, mislim, radiš i komuniciraš s ljudima. Meni je na poslu dosadno jer sam cijelo vrijeme stojim kraj štednjaka i zauzeta sam kuhanjem, tako da i nemam vremena s nikime popričati.”

Da... Zato sad tu mene daviš.

“Pa i nije baš da uživam u tom poslu.”

“A što ti predstavlja užitak? Mislim, od svih stvari koje radiš i kojima se u životu baviš, što te najviše veseli?”

Što ga veseli? Posao sigurno ne. Što se hobija tiče, njih niti nema, osim možda igranje nagradnih igara i klađenja, ali to mu zapravo i nije hobi već čista navika. Što bi se još moglo pronaći? Knjige nije čitao od srednje škole, novine i časopise također (dobro, samo ponekad, obično kad bi prilikom prelistavanja spazio biografiju kakve manekenke), već bi ih kupovao samo ako bi se u njima pronašao nekakav kupon za nagradnu igru. Ne voli ni kuhati. Zapravo, bolje bi bilo reći da to mrzi, i obično je jeo gotovu i suhu hranu, ili bi eventualno, kad bi htio pojesti nešto toplo naručio pizzu, nadajući se da će mu je dostaviti dok se još nije ohladila. Znao je često čistiti i spremati, ali ne zbog toga što mu to predstavlja užitak, već zbog toga što ne podnosi nečistoću; tako da i to otpada. Tuširao se u prosjeku dva do tri puta dnevno, ali isto zbog toga što se uvijek morao osjećati čisto. Što se televizije tiče, nju također ne gleda pretjerano puno, osim ako se prikazuje nekakav film sa dobrim soundtrackom ili neki dobar koncert... Da! To je bilo to! Postoji jedna stvar koju voli.

“Volim slušati muziku.”

“Stvarno! I ja isto. Koji ti je bend najdraži?”

“U2.”

“I ja ih također volim! Iako mi je draži Eric Clapton. Voliš Claptona?”

Ovo nije dobro. Imaju nešto zajedničko, jer i on je uz U2 volio i Erica Claptona. Odlučio je da joj to neće reći.

“Pa tako. Nisam ga nikada pretjerano puno slušao.”

Sada je ponovo pogledao prema satu. Prošle su točno tri minute i šest sekundi od kad je to zadnji puta učinio.

“Zar ti se nekuda žuri?” upitala ga je, primijetivši kamo je bio uperen njegov pogled.

Znao je da mu ovo može biti prilika da se izvuče. Tebao je samo reći da mora nekamo otići i to bi bilo to, bio bi slobodan.

“Ne. Nego, reci mi nešto o sebi, što ti voliš raditi?”

Ni sam nije znao zašto je to upitao, jer je znao da će sada početi toliko pričati da ju najvjerojatnije cijelu večer neće moći zaustaviti. Tinine su se oči zacaklile i na usnama joj se pojavio veliki osmijeh, a Marku je to bio siguran znak da će se njegove slutnje obistiniti.

...

Matija Turčin